

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph. D., v právní věci

žalobkyně: **S. P.**
státní příslušnost, ev. č.
zastoupena advokátem Mgr. Ing. Vlastimilem Mlčochem
sídlem Sekaninova 36, 128 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2019, č. j. OAM-928/ZA-ZA11-K02-2018,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se včas podanou žalobou domáhá přezkoumání a zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný rozhodl, že žádost žalobkyně o udělení

mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a že se řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu.

2. Žalovaný k výše uvedenému doplnil, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je nepřipustná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1 zákona o azylu. Dle posledně citovaného ustanovení ministerstvo nejprve posoudilo přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to zda cizinec uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. V posuzované věci bylo zjištěno, že se jedná již o druhou žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany na území ČR. Po posouzení důvodů opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR žalovaný zhodnotil, že žalobkyně uvedla naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se na Ukrajinu opětovně vrátit tak, jak je uváděla v průběhu správního řízení o její první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tedy obavu z jejího manžela a rodinné vazby na území ČR. K údajně nové skutečnosti uvedené žalobkyní, že nepovažuje Ukrajinu za bezpečnou co do celkové situace, žalovaný vyhodnotil, že se také v minulém řízení dostatečně vyjádřil k bezpečnostní situaci na Ukrajině a dle aktuálních informací OAMP neshledal žádné zhoršení situace v podobě rozšíření vnitřního ozbrojeného konfliktu, jenž je trvale zakonzervován pouze v Doněcké a Luhanské oblasti.

II. Shrnutí žalobní argumentace

3. Žalobkyně ve včas podané žalobě namítala, že žalovaný nevzal v potaz nově uvedenou skutečnost a dále nevzal v úvahu, že případ žalobkyně je případem zvláštního zřetele hodný, nezjistil skutečný stav věci a nevyhodnotil správně po právní stránce situaci žalobkyně.
4. Žalobkyně dále podrobněji rozvedla všechny čtyři shora uvedené body, v nichž spatřovala nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobkyně nejprve namítala jako novou skutečnost to, že na Ukrajině došlo ke zhoršení bezpečnostní situace. K situaci na Ukrajině dále upřesnila, že OAMP opakovaně tvrdí, že situace na Ukrajině je bezpečná, a to mimo území tzv. Nového Ruska, Doněcka a Luhanska. K těmto závěrům používá materiály Ministerstva zahraničních věcí ČR a některých nevládních organizací, včetně materiálů Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky. Podle žalobkyně se však na Ukrajině rýsuje nepřijemný vojenský konflikt Západu (míněno USA, NATO a EU) s Ruskou federací, kdy v případě otevřeného konfliktu může být ČR jako nárazníková země zasažena silnou migrační válečnou vlnou. Situace na Ukrajině je podstatně jiná, než jak ji vykreslují materiály používané OAMP, a je zřejmé, že se zde situace neuklidňuje, nýbrž naopak se zostřuje, což dokumentuje např. vojenské cvičení ANAKONDA 16 (s účastí 31.000 vojáků za účelem procvičení obranyschopnosti východního křídla NATO, a to Polska a Pobaltí) a dále vojenské cvičení BALTOPS 2016 (s účastí vojáků ze 17 zemí, včetně Finska). Součástí cvičení jsou také operace SWIFT response a Saber strike. Cílem cvičení bylo

zajistit od té doby fakticky stálou přítomnost vojsk NATO na území Polska, v Pobaltí a v Baltickém moři. Obě cvičení vyvolala odmítavou reakci Ministerstva zahraničních věcí Ruské federace. Ta odpověděla podobným cvičením, Západ 2017, které vyvolalo odezvu zejména v Polsku a pobaltských republikách a bylo označeno jako nácvik útoku Ruské federace proti Polsku a pobaltským zemím bývalého sovětského bloku. Přitom není možné zapomenout na jaltské a postupimské dohody, které určily poválečné sféry vlivu mocností v Evropě. Současné postupy NATO, a také evropských zemí, vedou k revizi těchto dohod, což může přinést následky pro celý vývoj v poválečné Evropě. Cvičení má odradit Ruskou federaci od způsobu vedení tzv. hybridní války, což je v příkrém rozporu se závěry Nejvyššího správního soudu v otázce tzv. totálního konfliktu, což také zástupce žalobkyně opakovaně kritizuje.

5. Žalobkyně je typickým představitelem uprchlíka sur place. Současná situace na Ukrajině se zhoršuje na všech frontách, na rozdíl od tvrzení vydávané OAMP, jež se opírá o zprávy nejrozumnějších nevládních organizací jako Amnesty International, Freedom House a Vysokého Komisaře OSN pro uprchlíky. K nedůvěryhodnosti těchto organizací žalobkyně citovala článek Christiana Saarländera (poznámka soudu: bez upřesnění osoby) z roku 2015.
6. Z článku citovaného autora, nazvaného Amnesty International: „Dítě západních tajných služeb a nástroj propagandy“ vyplývá, že *„Amnesty International si ráda přisvojuje to, že po celém světě bojuje za lidská práva a demokracii. Kvůli své zaujatosti je ovšem tato nezisková organizace často podrážděná a v současné době slouží jako vlajková loď západní propagandy. Tento spolek šíří lži o Rusku, a tím pádem hraje na ruku západním lži médiím.“* Dále z článku vyplývá, že *„Amnesty International když ve velkých městech verbuje nové členy, pak se dá často získat dojem, že v této organizaci pracují dobrovolníci a idealisté. Na důležitých místech ve velkých městech jsou často vidět nápadné informační stánky, které poukazují na nespravedlnost ve světě. Za touto prací s veřejností nestojí ale žádní idealisté, ale dobře placení promotéři, kteří za své služby dostávají štědrý základní plat a provizi.“* Do textu citovaného autora byly dále zasazeny dva články, a to z prosince roku 2015 a z listopadu 2012. Z prvního z těchto článků vyplývá, že *„Tato agentura v současné době v Německu hledá pracovníky na kontakt a dialog s veřejností s měsíčním platem asi 2.000 EUR. U budoucích zaměstnanců se předpokládá flexibilita a ochota cestovat. Využívají přitom morální nátlak na kolemjdoucí a lící jim osudy různých lidí a skupin, současně přitom poukazují na význam neziskových organizací. Pro Amnesty International je důležitá především západní propaganda (...). Lidská práva jsou u AI až na úplném konci. V této údajně lidskoprávní organizaci totiž dominují každodenní vnitřní boje o moc. Především jde o to, dostat se k tolika penězům, kolik je jen možné (...). Rusko a Čína neobviňují tuto organizaci z jednostrannosti teprve od včerejška. Je obviňovaná proto, že přinesla jen velmi málo informací o obětech bombardování na východní Ukrajině. V Sýrii takové oběti ale organizace uviděla (...). Renomovaný kanadský institut Global Research organizaci obviňuje z toho, že provádí „americkou státní propagandu“. Tento článek je 3 roky starý a mj. se zabývá tématem Pussy Riot, protože se za ně tehdy mimořádně bojovalo. Ačkoliv podmínky jejich vězení se jistě dají kritizovat, v kampani okolo této ruské punkové kapely se vyprávěla jen jedna polovina příběhu.“* Z vloženého článku z listopadu 2012 dále vyplývá, že *„Punkovou kapelu již prezident Putin omilostnil. Víc toho pro tuto kapelu udělat nemohl (...). V Německu nebo v Rakousku se za takové činy musí počítat s odnětím svobody (...). Ale pokud se z médií dozvíme jen polovinu příběhu, tak to přece ještě není lež. A obvinění proti ruské*

politice a ruské spravedlnosti jsou v západních médiích hlavního proudu téměř stejně tak časté jako je Amen v kostele. Selektivní výběr lidských obětí by byl ještě ospravedlnitelný. Někdy si organizace takové oběti vymyslí. Tak je tomu i v současné době, kdy jsou to „tisíce civilních obětí“ během ruské vojenské intervenci v Sýrii (...). Právník, který zemřel v roce 2005, založil v roce 1961 Amnesty International. Nyní má po celém světě na 3,2 milionů členů. Získat členy je snadné, pokud se údajně zasazuje za dobro na tomto světě. Lidská práva a demokracie se staly bojovými hesly Západu. Rádo se prstem ukazuje na Rusko, Čínu nebo Írán. Často se ignoruje, že USA a její spojenci lidská práva pošlapávají (...).“

7. Žalobkyně v žalobě dále poukázala na organizaci Freedom House, jež je dle žalobkyně neziskovou organizací placenou přímo vládou USA, takže o její objektivnosti lze mít zásadní pochybnosti.
8. Žalobkyně se dále vyjadřovala ke konfliktu mezi Ukrajinou a separatistickými silami na východě Ukrajiny. Uvedla, že obě strany konfliktu byly v poslední době cca 2 let vyzbrojeny nejmodernějšími zbraněmi, a to jednak na straně separatistů ze strany Ruské federace a na straně Ukrajiny ze strany USA moderními „smrtícími obrannými zbraněmi“. V současné době došlo k přesunu moci v silových složkách směrem k politikům Turčynovovi a Avakovovi, kteří vyhrožují odstoupením od Budapešťského protokolu a vyzbrojením Ukrajiny jadernými zbraněmi. K tomu je třeba také doplnit prohlášení bývalého zástupce vedoucího generálního štábu ozbrojených sil Ukrajiny, generálporučíka Igora Romaněnka, jenž požaduje, aby Kyjev vyráběl rakety, které by mohly zasáhnout Moskvu a Petrohrad. Podle něj by měla současně Ukrajina pracovat na zlepšení dosahu raket „Harpuna“ a „Grom-2“, aby měly dolet několik tisíc kilometrů a mohly pokrýt evropskou část Ruska. Shora uvedené představy současného nezodpovědného vedení Ukrajiny, musí být černou mýrou nejen pro Rusko, ale stejně tak pro Západ. Je velmi nepravděpodobné, že by mezinárodní společenství a nakonec i země NATO s výše uvedeným souhlasily.
9. Vzhledem k výše naznačenému vývoji na Ukrajině a v okolních zemích, má žalobkyně za to, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 12 zákona o azylu.
10. K bodu 2, tedy k hodnocení případu žalobkyně jako hodného zvláštního zřetele, žalobkyně uvedla, že v ČR žije déle jak 16 let. Žije zde celá její rodina, pročez je třeba na žalobkyni pohlížet jako na osobu dlouhodobě usazenou v ČR se silnými vazbami na ČR, a to prostřednictvím svých rodinných příslušníků.
11. K žalobnímu bodu 3, jenž se týkal nezjištění skutečného stavu věci žalovaným, žalobkyně uvedla, že OAMP vychází z údajů neziskových organizací, u kterých není vůbec zřejmé, kdo je financuje a koho zájmy hájí. Podle žalobkyně by měly tyto informace dodávat české tajné služby, které jsou k tomu zřízeny. Žalobkyně toto považuje za největší selhání přístupu českých státních organizací k problému na Ukrajině.
12. K žalobnímu bodu 4, jež se týkal toho, že žalovaný nevyhodnotil správně po právní stránce situaci žalobce, žalobkyně uvedla, že domácí násilí, které je na Ukrajině a v Ruské federaci velkým problémem, je přehlíženo českými orgány systematicky. Domácí násilí

prorůstá od nejnižších sociálních vrstev až po ty nejvyšší. Zatímco v ČR je tomuto problému věnována velká pozornost, u migrantů je pak toto zcela ignorováno.

13. S ohledem na výše uvedené žalobkyně soudu navrhla, aby napadené rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

14. Žalovaný v písemném vyjádření uvedl obdobné skutečnosti jako v napadeném rozhodnutí. Popřel oprávněnost podané žaloby, vyjádřil nesouhlas s ní, neboť neprokázala nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný naopak odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany a napadené rozhodnutí. Ve správním řízení bylo objasněno, že žalobkyně byla již v minulosti účastníkem řízení o udělení mezinárodní ochrany. Aktuální projednávaná žádost žalobkyně je již druhá v pořadí. Správní orgán posoudil důvody současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany a provedl jejich srovnání s tvrzeními žalobkyně, která učinila v rámci předchozího správního řízení o předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Po posouzení důvodů a srovnání obou žádostí správní orgán konstatoval, že žalobkyně uvedla naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se na Ukrajinu vrátit, jako je uváděla v průběhu správního řízení o její první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Šlo o obavu z jejího manžela a o rodinné vazby na území ČR.
15. Ohledně údajně nové skutečnosti, a to zhoršení bezpečnostní situace na Ukrajině, správní orgán uvedl, že se v minulém řízení také dostatečně vyjádřil k bezpečnostní situaci na Ukrajině, protože odkázal na napadené rozhodnutí a rovněž na aktuální informaci OAMP Ukrajina: Situace v zemi ze dne 14. 9. 2018. Žalobkyně sice v žalobě zpochybňuje materiály použité žalovaným, avšak sama argumentuje pouze neověřenými a ničím nepodloženými informacemi. V ČR sice pobývá více jak 15 let, ale z větší části jde o nelegální pobyt. Žalovanému je známo, že žalobkyně pobývala v ČR již od roku 2002 (kdy jí vypršela platnost víza) až do podání žádosti o mezinárodní ochranu dne 13. 2. 2017, tedy téměř 15 let nelegálně. Dne 6. 2. 2017 obdržela žalobkyně rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu 4 let, přičemž byla zajištěna a umístěna do zařízení pro zajištění cizinců. Zde požádala o mezinárodní ochranu v ČR. Žalobkyně si byla vědoma své povinnosti mít na území ČR povolení k pobytu, avšak od roku 2002 si žádným způsobem nesnažila svůj pobyt legalizovat. Nezajistila si ani platný cestovní doklad poté, co ten předchozí podle svých slov ztratila. Naopak si zařídila padělaný rumunský doklad totožnosti, se kterým se prokazovala až do svého zadržení. K dokladu uváděla, že si jeho pomocí chtěla zajistit zaměstnání.
16. Žalobkyní uváděné důvody pro udělení mezinárodní ochrany jsou pouze účelové a pomocí nich chce pouze zabránit svému vyhoštění pro nelegální pobyt na území ČR.
17. V případě žalobkyně žalovaný neshledal žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že by žalobkyně mohla být v zemi původu pronásledována pro své politické aktivity, rasu, národnost, pohlaví náboženství či příslušnost k určité sociální skupině. Že by žalobkyně ze své vlasti odjela s cílem vyhledání ochrany v zahraničí, pak tomu její postup po příjezdu na území ČR nesvědčí. Žalobkyně o azyl nepožádala bezprostředně poté, co dorazila na území ČR, resp. co k tomu získala příležitost z hlediska zeměpisného i časového.

18. Žalovaný postupoval v souladu se zákonem o azylu, správním řádem, Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod a Listinou základních práv a svobod. Žalobkyně nebyla zkrácena na svých právech.
19. Jelikož žalobkyně neuvedla, žádné nové skutečnosti (oproti přechozí posuzované žádosti o udělení mezinárodní ochrany), byly naplněny podmínky uvedené v § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o takové druhé žádosti žalobkyně muselo být zastaveno dle § 25 písm. i) zákona o azylu.
20. S ohledem na výše uvedené žalovaný soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

21. Soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení předcházející jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
22. Před vypořádáním konkrétních žalobních námitek soud uvádí, že žalobkyně v žalobě uplatnila námitky, které již uváděla ve správním řízení, a kterými se již žalovaný ve správním řízení zabýval. Z napadeného rozhodnutí je přitom zřejmé, že se žalovaný s námitkami řádně vypořádal a přezkoumatelným způsobem objasnil jejich nedůvodnost. Přitom z předloženého správního spisu soud také ověřil, že skutkové závěry žalovaného mají jednoznačnou oporu ve spisovém materiálu.
23. Ze správního spisu krajský soud mj. zjistil, že žalobkyně podala dne 4. 11. 2018 opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR. Dne 7. 11. 2018 poskytla údaje k podané žádosti a konkrétně sdělila, že je státním příslušníkem Ukrajiny, ukrajinské národnosti, vyznává pravoslaví a je schopna se dorozumět v ukrajinském a českém jazyce. Cestovní doklad ztratila hned po příjezdu na území ČR, o možnosti nechat si na ukrajinském zastupitelství vystavit nový doklad nevěděla. Domnívala se, že by musela za tím účelem vycestovat na Ukrajinu. Žalobkyně je bez politického přesvědčení, je rozvedená a má 2 dcery. V zemi původu naposledy žila v Zakarpatské oblasti a do ČR přicestovala v létě roku 2002. O udělení mezinárodní ochrany již jednou na území ČR žádala, řízení bylo vedeno pod č. j. OAM-24/LE-BE05-2017, avšak mezinárodní ochrana žalobkyni nebyla udělena. Žalobkyně je zdravá, na Ukrajinu se nechce vrátit, zemi původu nepovažuje za bezpečnou. Dalším důvodem je její manžel, který ji dělal problémy. Celá rodina žalobkyně, bratři a dcery žijí v ČR. Čestným prohlášením ze dne 7. 11. 2018 žalobkyně prokázala svoji totožnost a státní příslušnost.
24. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že aktuální žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany na území ČR, je již druhou v pořadí. První žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně podala dne 13. 2. 2017, o které bylo rozhodnuto dne 10. 4. 2017, č. j. OAM-24/LE-BE05-2017, tak, že mezinárodní ochrana žalobkyni nebyla udělena v žádné formě (rozhodnutí nabylo právní moci dne 12. 4. 2017). Proti správnímu rozhodnutí podala žalobkyně žalobu ke Krajskému soudu v Praze, který ji rozsudkem ze

dne 21. 11. 2017, č. j. 46 Az 9/2017-53, zamítl (rozsudek nabyl právní moci dne 22. 1. 2018). Proti rozsudku žalobkyně podala kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud odmítl dne 27. 9. 2018, č. j. 3 Azs 17/2018-55, pro nepřijatelnost (nabytí právní moci dne 15. 10. 2018).

25. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1 zákona o azylu.
26. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu platí, že podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení, a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo, že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.
27. Z výše uvedeného vyplývá, že pokud podá cizinec první opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany [definice je uvedena v § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu] v momentě, kdy neběží jiné řízení ve věci mezinárodní ochrany, ministerstvo tuto žádost posoudí. Pokud by bylo zjištěno, že žadatel neuvedl žádné nové skutečnosti nebo zjištění anebo z úřední činnosti ministerstva nejsou žádné nové skutečnosti známy (např. podstatné zhoršení situace v zemi původu), shledá takovou žádost nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení zastaví podle § 25 písm. i) zákona o azylu. V opačném případě (shledá-li existenci nových závažných okolností), rozhodne ministerstvo o udělení nebo neudělení mezinárodní ochrany, pokud není odůvodněn jiný postup. Osoba se nachází bez odchylek v postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany, přičemž žaloba proti rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost nemá ze zákona odkladný účinek. Žadatelé však o něj mohou společně s podáním žaloby požádat podle § 32 zákona o azylu a zůstávají v postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany až do doby rozhodnutí soudu o odkladném účinku.
28. V nyní posuzované věci správní orgán vycházel především z výpovědi žalobkyně, dále z rozhodné části spisu k předchozí žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany (č. j. OAM-24/LE-BE05-2017), a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Konkrétně šlo o Informaci OAMP Ukrajina: Situace v zemi ze dne 14. 9. 2018 a Informaci MZV ČR ze dne 16. 5. 2018, č. j. 110372/2018-LPTP. Uvedené podklady jsou založeny ve správním spise.
29. Pro meritorní posouzení této opakované žádosti bylo důležité zjistit, zda žalobkyně uvedla nové skutečnosti či zjištění (oproti předchozí žádosti) anebo zda takové nové skutečnosti vyplynuly z úřední činnosti ministerstva. Proto správní orgán zcela správně zjišťoval a posuzoval důvody nejen současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ale také předchozí (první) žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a následně provedl jejich srovnání.

30. Z řízení o první žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany (ze dne 13. 2. 2017) vzal žalovaný za podstatné, že žalobkyně označila jako důvod své žádosti to, že se na Ukrajině nemá kam vrátit a nikoho tam nemá. Z vlasti utekla před bývalým manželem, který ji pronásledoval. K uvedenému správní orgán v rozhodnutí o první žádosti žalobkyně konstatoval na základě zajištěných podkladů a tvrzení žalobkyně, že obavy tvrzené žalobkyní z ohrožení její osoby bývalým manželem považuje za čistě účelové ve snaze vytvořit údajné obavy z návratu do vlasti, a to poté, co se žalobkyni po téměř 15 letech života na území ČR, z větší části nelegálního pobytu, nepodařilo legalizovat si svůj pobyt a bylo jí uděleno správní vyhoštění, přičemž za účelem realizace tohoto vyhoštění byla umístěna do zařízení pro zajištění cizinců. Přitom žalobkyně se o žádném konkrétním incidentu s manželem nezmínila. Do policejního protokolu o správním vyhoštění uvedla, že neexistuje žádný důvod, kvůli kterému by nemohla odcestovat do země původu, a že tam není ničím ohrožena. Správní orgán vyhodnotil tvrzení žalobkyně jako účelové s cílem zabránit realizaci vyhoštění (po zadržení žalobkyně pro nelegální pobyt po dobu 15 let). V řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany správní orgán poukázal na skutečný účel žádosti žalobkyně, a to legalizaci dalšího pobytu na území ČR, kde má rodinu a příbuzné, který však nelze legalizovat tímto výjimečným institutem mezinárodní ochrany, nýbrž v souladu se zákonem o pobytu cizinců. V případě žalobkyně nebyl shledán odůvodněný strach z pronásledování v zemi původu z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu a nebyly shledány ani okolnosti zvláštního zřetele hodné pro udělení humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu). Nebyla zjištěna žádná skutečnost, která by svědčila tomu, že by žalobkyně byla na Ukrajině vystavena skutečně hrozícímu nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, tím spíše, pokud ve vlasti nikdy neměla žádné problémy s ukrajinskými státními orgány a nebylo proti ní vedeno trestní stíhání. Ohledně bezpečnostní situace na Ukrajině správní orgán v řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany konstatoval, že žalobkyně žila před odchodem z vlasti v Zakarpatské oblasti, pročez se jí zhoršená bezpečnostní situace netýká, když na Ukrajině neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobkyni za vážnou újmu podle § 14a odst. 1 a 2 písm. c) zákona o azylu. Rovněž vycestování žalobkyně by nebylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR, a to i přes tvrzené rodinné vazby na území ČR. Správní řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo náležitě podloženo dostupnými informacemi o situaci v zemi původu žalobkyně, a to jak vzhledem k obecné bezpečnostní situaci na Ukrajině, tak vzhledem k nezbytnému individuálnímu posouzení případu žalobkyně. Výsledné správní rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany žalobkyni bylo potvrzeno i rozsudkem Krajského soudu v Praze, jakož i následně odmítnutím kasační stížností Nejvyšším správním soudem pro nepřijatelnost.
31. Po posouzení důvodů opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, včetně tvrzení žalobkyně v rámci správního řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, krajský soud ve shodě s žalovaným uvádí, že žalobkyně namítá naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se na Ukrajinu opětovně vrátit, jako je uváděla v průběhu správního řízení o její první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Šlo o údajnou obavu z jejího exmanžela a rodinné vazby na území ČR. Tyto skutečnosti byly již řádně vyhodnoceny jako nedůvodné v rámci správního řízení o první žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany (viz výklad shora).

32. Ohledně údajně nově tvrzené skutečnosti, že žalobkyně nepovažuje Ukrajinu za bezpečnou co do celkové situace, pak krajský soud ve shodě s žalovaným uvádí, že již v předchozím správním řízení se žalovaný dostatečně vyjádřil k bezpečnostní situaci na Ukrajině a ani dle aktuální informace OAMP Ukrajina: Situace v zemi ze dne 14. 9. 2018 neshledal žádné zhoršení tamní situace v podobě rozšíření vnitřního ozbrojeného konfliktu, jenž je prozatím trvale zakonzervován pouze v Doněcké a Luhanské oblasti. Navíc ani žalobkyně neuvedla žádnou konkrétní bezpečnostní hrozbu, pro kterou by v případě svého návratu do vlasti mohla být ona sama reálně vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu anebo vystavena hrozbě vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Na základě všech zjištěných skutečností a především tvrzení žalobkyně lze nyní posuzovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany vyhodnotit jako zjevně účelově podanou, a to ve snaze vyhnout se realizaci správního vyhoštění (žádost podána dne 4. 11. 2018, když žalobkyně měla dle výjezdního příkazu povinnost opustit území ČR do 5. 11. 2018) a současně si legalizovat další pobyt na území. Přitom, jak vyplývá ze správního spisu, žalobkyně se za 15 let nelegálního pobytu na území ČR nesnažila svůj pobyt legalizovat v souladu se zákonem o pobytu cizinců a nevyvinula ani minimální úsilí pro zajištění si nového cestovního dokladu, který ztratila, jak sama uvedla, a to ihned po příjezdu na území ČR (rok 2002). I z těchto okolností nelze dovodit, že by žalobkyně měla nějaký zájem na tom, aby dodržovala právní řád hostitelské země, a to alespoň z toho důvodu, že by měla obavy z návratu do země původu.
33. Žalobkyně i v žalobě uvedla prostřednictvím svého zástupce ničím nepodložené domněnky o neustále se zhoršující bezpečnostní situaci na Ukrajině. V žalobě odmítla závěry OAMP, že situace na Ukrajině je bezpečná, mimo území Doněcka a Luhanska. Odmítla také žalovaným použité zdroje informací o situaci na Ukrajině s tím, že pro ČR se rýsuje nepřijemný vojenský konflikt Západu, a že situace na Ukrajině je podstatně jiná než vykreslují materiály OAMP. Zcela nesmyslně k tomu argumentovala vojenskými cvičeními vojsk NATO, ač tyto na území Ukrajiny nepůsobí a bezpečnostní situaci na Ukrajině nezhoršují. Z tvrzení žalobkyně je jednoznačně patrné proruské zaměření, v jehož rámci nemůže přijmout společný postup evropských zemí a jejich účast v NATO. V této souvislosti také žalobkyně argumentovala tak, že *„Není možno zapomenout na jaltské a postupimské dohody, které určily poválečné sféry vlivu mocností v Evropě.“* Především jsou to evropské státy, které se již dlouhodobě snaží Ukrajině pomoci, dění na Ukrajině pečlivě sledují a v žádném případě se nesnaží jakkoliv zhoršit bezpečnostní situaci na Ukrajině. Z tohoto nepřátelského pohledu pak není vůbec pochopitelné, proč chce žalobkyně pobývat právě na území ČR. Nelze přisvědčit žalobkyni ani v tom, že situace na Ukrajině se zhoršuje na všech frontách. Žalobkyně v tomto směru odmítla veškeré zprávy nevládních organizací (jako např. Amnesty International, Freedom House či Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky). Žalobkyně popisuje situaci na Ukrajině dle „vlastních zdrojů“, současně však zhoršení bezpečnostní situace na Ukrajině nijak nedokládá. V čl. II. tohoto rozsudku, byl obsah žaloby, včetně odkazovaných novinových článků, podrobně citován, avšak z tohoto tvrzení i z uváděných článků, nebylo možné dovodit jakékoliv zhoršení bezpečnostní situace na Ukrajině. Obsah údajného článku Christiana Saarländera byl spíše lživě bez jakýchkoliv důkazů namířen proti práci organizace Amnesty International a též USA či evropskému „Západu“. Informace o bezpečnostní situaci na Ukrajině zde nebyly obsaženy. Vedle toho mělo jít také o obhajobu Ruska, Číny nebo Íránu s tím, že USA a jejich spojenci často lidská práva pošlapávají. Krajský soud má za to,

že jde spíše o proruskou propagandu, která při posuzování případu žalobkyně nemá žádné místo. Česká republika je suverénní zemí, která je prozápadně orientovaná, je členem EU a NATO a současně i spojencem USA. Je zjevné, že žalobkyně v podané žalobě chtěla prezentovat i své politické názory namířené proti současné politice České republiky. K tomu však soud dodává, že toto nemá v řízení o udělení mezinárodní ochrany žádný důvod ani místo. Žalobkyně zcela nedůvodně kritizuje přístup a selhání českých státních orgánů v problému „Ukrajina“. Také zcela nedůvodně kritizuje OAMP MV ČR proto, že vychází z údajů neziskových organizací, místo aby informace získával od českých tajných služeb. Podle krajského soudu postupoval OAMP MV ČR v posuzované věci zcela v souladu s českým právním řádem, skutkový stav zjistil v nezbytném rozsahu, tento řádně posoudil a v napadeném rozhodnutí přezkoumatelným způsobem odůvodnil. Žalobkyně nebyla ve správním řízení zkrácena na svých právech.

34. Žalobkyně ještě ke konfliktu mezi Ukrajinou a separatistickými silami na východě Ukrajiny uvedla, že obě strany konfliktu byly v poslední době vyzbrojeny nejmodernějšími zbraněmi, a to jednak ze strany Ruské federace (separatisté) a ze strany USA (Ukrajina). Podle žalobkyně také došlo k přesunu moci v silových složkách směrem k osobám Turčynov a Avakov. Z uvedeného konstatování však nelze dovodit, co touto argumentací žalobkyně přesně sledovala. Uvedené tvrzení není ani v rozporu se závěry žalovaného na základě např. aktuální informace OAMP Ukrajina: Situace v zemi ze dne 14. 9. 2018, podle které nedošlo k rozšíření vnitřního ozbrojeného konfliktu na další část území Ukrajiny, jenž je trvale zakonzervován pouze v Doněcké a Luhanské oblasti. Ani žalobkyně nijak neprokázala, že se oblast tohoto konfliktu rozšířila na další část Ukrajiny. Sama žalobkyně pochází ze Zakarpatské oblasti, která leží na zcela odvrácené straně Ukrajiny z pohledu konfliktu v Donbasu (zhruba 1.000 km), což jakkoliv nepodporuje oprávněnost či důvodnost tvrzení žalobkyně. Tato zjištění pak velmi znevěrohodňují tvrzení žalobkyně. Tvrzení žalobkyně prostřednictvím jejího zástupce lze označit za čistě obstrukční, která jsou v příkrém rozporu s oficiálními podklady shromážděnými správním orgánem. V této souvislosti lze také připomenout, že sama žalobkyně v průběhu správního řízení nevyjádřila žádné výhrady ke zdrojům informací a nenavrhla zajistit ani žádné další podklady pro rozhodnutí. Naopak právní zástupce žalobkyně uvedl, že „je z popsané bezpečnostní situace na Ukrajině patrná snaha o skutečné vykreslení této situace, avšak chybí zde řada údajů“. Ke zhoršující se bezpečnostní situaci na Ukrajině uvedl, že „po celém území operují paramilitární jednotky a kriminální struktury“, a že „okolo země se koncentruje 40 až 60.000 vojáků USA, když americký zbraňový průmysl potřebuje velkou válku v EU“. Na základě těchto blíže nespecifikovaných tvrzení se zástupce žalobkyně ve správním řízení zavázal, že se ve lhůtě 14 dnů (do 19. 2. 2019) obstará a předloží podklady o bezpečnostní situaci na Ukrajině, včetně konfliktu na Donbasu, jimiž svá tvrzení upřesní a doloží. Také uvedl, že „Informace OAMP obsahuje jen obecně popsané materiály, a to od pochybných organizací jako je Freedom House nebo Amnesty International. Vojenská rozvědka pouze sedí v kancelářích a nic nezjišťuje“. K uvedenému musí soud ještě doplnit, že žalobkyně ani její zástupce v poskytnuté lhůtě do 19. 2. 2019 a ani později žádné podklady nedoplnili či nedoložili. Svá tvrzení, která jsou v ostrém kontrastu s oficiálními podklady rozhodnutí, tedy žalobkyně jakkoliv neprokázala.
35. Pokud žalobkyně zpochybňovala materiály použité žalovaným (jako podklad pro vydání rozhodnutí ve věci její žádosti o udělení mezinárodní ochrany), pak k tomu soud uvádí, že

argumentovala informacemi a tvrzeními zcela neověřenými a neprofesionálními. Její fabulace a nepodložené domněnky o neustále se zhoršující situaci na Ukrajině, včetně toho, že na celém území Ukrajiny operují paramilitární jednotky a kriminální struktury, je třeba odmítnout. Žalobkyně neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, které by toto potvrzovaly a ani žádnými důkazy neprokázala pravdivost svých tvrzení. Současně žalobkyně neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, které by jí objektivně bránily v návratu do země původu, resp. do Zakarpatské oblasti, která je přes 1.000 km vzdálená od místa konfliktu na východě Ukrajiny. Žádné konkrétní ohrožení, z něhož by mohl pramenit eventuální strach z pronásledování či reálného nebezpečí vážné újmy, žalobkyně nikdy neuvedla. Pokud by v zemi původu docházelo k činnosti tzv. kriminálních živlů, pak ani to neznamená, že by takovému nebezpečí z pouhé přítomnosti ve vlasti měla být vystavena i žalobkyně. Žalobkyně nesplňuje podmínky typického uprchlíka „sur place“, neboť ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Protokolu týkajícího se právního postavení uprchlíků z roku 1967 je takovým uprchlíkem obecně osoba, která se nachází mimo svou vlast a má oprávněné obavy před pronásledováním (z důvodů rasových, náboženských, národnostních, politických, apod.), což jednoznačně není případ žalobkyně, která se pouze vyhýbá vycestování z území ČR.

36. Výše uvedené ohledně údajně nové skutečnosti, a to zhoršení bezpečnostní situace na Ukrajině, krajský soud uzavírá tak, že se v minulém řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany správní orgán dostatečně vyjádřil k bezpečnostní situaci na Ukrajině. K tomu lze odkázat na odůvodnění napadeného rozhodnutí a též na aktuální informaci OAMP Ukrajina: Situace v zemi ze dne 14. 9. 2018. Žalobkyně tedy neuvedla žádné nové skutečnosti, a tudíž nebyly naplněny podmínky uvedené v § 10a odst. 1 písm. e) ve spojení s § 11a odst. 1 zákona o azylu.
37. Žalobkyní tvrzené důvody byly správním orgánem dostatečně a pečlivě prozkoumány již v řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, přičemž tyto závěry byly následně potvrzeny i soudy ve správním soudnictví. Krajský soud ve shodě s žalovaným nedospěl k závěru, že by žalobkyni mělo po návratu do vlasti hrozit individuální ohrožení, neboť k tomu nejsou objektivně v případě žalobkyně dány žádné předpoklady, přičemž konstrukce vyjádření žalobkyně prostřednictvím zástupce do protokolu o seznámení se s podklady ve správním řízení neobsahovala žádné nové skutečnosti požadované zákonem o azylu, které by odůvodňovaly opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobkyně z vlasti a jejích obav z návratu do vlasti. Tvrzení žalobkyně prostřednictvím jejího zástupce bylo spíše obstrukčního charakteru s cílem dehonestovat uznávané, nezávislé a vyvážené informační zdroje, které zcela nepochybně přináší i nevládní organizace jako Amnesty International nebo Freedom House, včetně informací od OAMP (jako Informace OAMP: Ukrajina). V této souvislosti krajský soud zcela jednoznačně odmítá námitky žalobkyně a jejího zástupce ke zdrojům informací a způsobu jejich využití s tím, že žalobkyně i její zástupce měli dostatečný prostor k doložení případně dalších podle nich „vyváženějších“ zpráv, jimiž mohli svoje tvrzení podložit a prokázat, to však ve stanovené lhůtě, ale ani dosud, neučinili.
38. Soud tedy odmítá tvrzení žalobkyně, že „vzhledem k současnému vývoji na Ukrajině a v okolních zemích splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany“. Tvrzením žalobkyně ve správním řízení i soudním řízení nebyly naplněny azylové důvody ve smyslu

§ 12 nebo § 14a zákona o azylu. Mezinárodní ochranu ve formě azylu či doplňkové ochrany lze v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o azylu udělit pouze osobě, která je v zemi původu pronásledována či má odůvodněný strach z takového pronásledování (z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů), anebo má důvodné obavy, že pokud by byla vrácena do země původu, hrozilo by jí skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. V případě žalobkyně však správní orgán zcela po právu takové skutečnosti neshledal.

39. Žalobkyní uváděné důvody pro udělení mezinárodní ochrany byly shledány účelovými s cílem zabránit jejímu vyhoštění. Žalobkyně na území ČR pobývala po dobu 15 let nelegálně. Právě proto, že se převážně jednalo o nelegální pobyt žalobkyně, nelze tuto okolnost hodnotit příznivě a ve prospěch žalobkyně. Jen stěží lze z tohoto dlouhodobého nelegálního pobytu dovodit pozitivní silné vazby na ČR. Pokud jde dále o rodinné vazby na území ČR a tvrzenou obavu z exmanžela, pak tyto již byly předmětem hodnocení ve správním řízení o první žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany a nebyly shledány důvodnými.
40. Žalovaný zjistil skutečný stav věci v nezbytném rozsahu, tento řádně vyhodnotil a přezkoumatelným způsobem odůvodnil své závěry v napadeném rozhodnutí. Žalovaný postupoval zcela v souladu se zákonem, dále Listinou základních práv a svobod a Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, přičemž žalobkyně nebyla zkrácena na svých právech. Pokud žalobkyně zcela poprvé v žalobě uvedla, že českými orgány je systematicky přehlížen problém domácího násilí na Ukrajině a v Ruské federaci, když naopak na území ČR je tomuto problému věnována velká pozornost, pak z tohoto tvrzení není podle krajského soudu vůbec zřejmé, jakou žalobní námitku měla žalobkyně na mysli ve vztahu ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobkyně nikdy netvrdila, že by byla objektem domácího násilí na Ukrajině anebo na území ČR. Není tak zřejmé, co tímto tvrzením žalobkyně chtěla sdělit. Soud se tedy nemohl k této zcela nekonkrétní námitce jakkoliv blíže a konkrétně vyjádřit.
41. Nutno také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2006, sp. zn. 2 Azs 137/2005, z něhož je patrné, že o azyl je třeba požádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do České republiky, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti. Krajský soud k tomu uvádí, že z řízení ve věci žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany je však naprosto zřejmé, že takové okolnosti v případě žalobkyně vůbec nebyly naplněny. Žalobkyně žádala o mezinárodní ochranu až po 15letém nelegálním pobytu na území ČR.
42. Krajský soud musel přisvědčit žalovanému v tom, že ve věci žalobkyně nebyly shledány důvody pro opakované posuzování její žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to právě ve vztahu k jí uváděným důvodům, neboť ta neuvedla žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, jenž by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobkyně z vlasti a obav z jejího návratu do vlasti. Jelikož žalobkyně neuvedla žádné nové skutečnosti a ani správní orgán neměl takové nové

skutečnosti ze své úřední činnosti k dispozici, byly naplněny podmínky uvedené v § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, pročez opakovaná žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany byla shledána nepřipustnou.

43. Je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřipustnou (§ 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu), řízení o takové žádosti se zastaví dle § 25 písm. i) zákona o azylu. Správní orgán tedy zcela po právu řízení o takové žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastavil. Přitom v souladu s § 10a odst. 2 zákona o azylu platí, že je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.

V. Závěr a náklady řízení

44. Soud neshledal uplatněné žalobní body důvodnými a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
45. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení (výrok II. tohoto rozsudku). Ve věci úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti (ostatně jejich přiznání ani nepožadoval), proto mu nebyla jejich náhrada přiznána (výrok III. tohoto rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 24. května 2019

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová